

ใจสกาบ : 0

ช่วงเวลาบ่ายแก่ๆในร้านกาแฟใต้ตึกร้านประจำดูจะเต็มไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา ทว่า *ประวิณ* รู้ดีว่าเขาจะมีโต๊ะสำหรับนั่งดื่มกาแฟแน่ ๆ เพราะทันทีที่ก้าวเข้ามาในร้านเขาเห็นจิรวัดน์เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมนั่งอยู่ในมุมสงบ โต๊ะตรงนั้นมันค่อนข้างจะอยู่ลึกและเป็นชอกหลีบไปสักหน่อย แต่เอาเถอะ...ดีกว่าไม่มีที่นั่ง

“รับอะไรดีครับหมอปิ่นส์”

“อะไรก็ได้ที่กินแล้วตาสว่าง” ท่อนแขนยาววางลงบนเคาน์เตอร์ เพราะมันเป็นร้านประจำประวิณจึงมั่นใจว่าไม่มีพนักงานในร้านคนไหนที่เขาไม่รู้จักหรือจำไม่ได้ การทักทายอย่างสนิทสนมเกิดขึ้นแทบทุกครั้ง บางครั้งก็เกินเลยจนเป็นการถกเถียงยืเยว

ตามคทรวงเหยี่ยวขยิบลงหนึ่งข้าง ไบรยปรายเสน่ห้อาจเป็นงานอดิเรกไปเสียแล้ว

“ถ้างั้นหันไปโต๊ะสามเลยหมอ รับประกันว่าตื่น”

ประวิณหันมองตาม ฟันขาวเรียงตัวสวยที่ซ่อนอยู่ในริมฝีปาก
อ้มหยักถูกเผยให้เห็นเพราะการยกยิ้มน้อยๆ ประวิณยิ้มกว้างขึ้นไป
อีกเมื่อสาวโตะสามที่ช่วยให้อาการง่วงงุนหายไปรู้ตัวแล้วเงยหน้า
มาสบตา

“เด็ดจริง ตีนเลยวะ ตาดีมากเดี่ยวพีทิปนะหนู”

“ดิลไม่ซ้ำคนเลยครับ สอนบ้างสิว่าทำยังไง”

“มันเป็นความสามารถส่วนบุคคล ห้ามลอกเลียนแบบ”

ประวิณหันกลับมาที่พนักงานรีบอร์เดอร์ การสอดส่าย
สายตามองตามไปยังโตะสามทำให้ถูกประวิณตีดหน้าผากเบาๆ

“หมอปินส์ มันเจ็บ!”

“เลิกบ่นได้ยังเนีย กาแฟอะกาแฟ...ไอ้จีสั่งสายตาพิฆาตมา
แล้วว่าทำไมซ้ำ”

“หมोजิมาไวมากวันนี้”

“มานั่งรอแฟนมารับกลับบ้านมั้ง อยากมีคนมารอกลับบ้าน
บ้างจัง”

“หมอปินส์กลับบ้านด้วยเหรอ เห็นทุกที่ไปต่อตลอด”

“สำหรับผมอะ ที่ไหนนอนได้ผมก็เรียกบ้านหมดแหละ”
ประวิณพูดติดตลก จากนั้นเขาก็ยื่นธนบัตรใบละหนึ่งร้อยบาท
จำนวนสองใบไปที่หน้าเคาน์เตอร์ “ไม่ต้องทอน พีทิป”

“ทิปด้วยวันนี้ สงสัยอารมณ์ดีเพราะสาวโตะสามแน่ๆ ใช่มั้ย”

“กีนิดหนึ่ง” หลุดคำออกมาเมื่อยังถูกแซวไม่หยุด ทว่าใบหน้า
หล่อเหลากลับหันไปยังสิ่งที่เจริญหูเจริญตาว่าเมนูหลากหลายตรง
หน้า

ประวิณมองสาวโตะสามที่ยังยิ้มให้เขาอย่างเชิญชวน ก่อนที่
ทรวงดวงใจจะปรากฏให้เห็นเต็มสายตาเมื่ออีกฝ่ายยื่นขึ้นเต็ม

ความสูง เสียงสั่นสูงกระทบพื้นดังโกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ

นามบัตรถูกวางลงที่เคาน์เตอร์ ประวิณยิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง มันไม่จำเป็นต้องมีคำพูดอธิบายถึงการกระทำที่กำลังทำอยู่ เพราะเราต่างรู้ว่ามันจะเริ่มต้นขึ้นและจบลงด้วยเวลาเพียงไม่นาน

ย่อมไม่มีการผูกมัด

ไม่เอาน่า เขารักอิสระจะตาย ใคร ๆ ก็รู้ดี

“หมอปีนส์ กาแฟได้แล้วครับ”

นามบัตรแผ่นนั้นจึงถูกหยิบแล้วยัดลงในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตตัวที่สวมใส่ ประวิณเดินไปปรับเครื่องดื่มก่อนจะสืบทอดเก้าอี้ไปยังโต๊ะที่มีเพื่อนสนิทนั่งอยู่ ตาเลิกรีหลังกรอบแว่นเงยขึ้นมามองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นรอยยิ้มที่มิให้แกโทรศัพทน์ในมือก็เปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

จิรวุฒน์ทำคอน้อย่างกับสาวน้อยวัยแรกรุ่นที่มารอนัดเดทกับชายหนุ่ม แล้วชายหนุ่มคนนั้นดันมาช้าในเดดแรก

“ไม่ต้องมาค่อน กูไม่ใช่ตัวมึง”

“เอาอีกแล้วนะมึง เมื่อไหร่จะเลิกใช้ร้านกาแฟจีบสาว” เสียงร่าบเรียบแต่เชือดเฉือนดังขึ้น จิรวุฒน์เพื่อนรักวางโทรศัพท์ลง ยกสองแขนขึ้นกอดอก ไชวห้าว จากนั้นก็ทิ้งตัวไปพิงกับพนักพิงของเก้าอี้

“นั่งเล่นโทรศัพท์อยู่ยังอุตส่าห์เห็นอีกเหวอ แหม เขินเลยนะเนี่ย บ้าแก...เขาก็แค่ให้นามบัตรมาเฉย ๆ เราไม่ได้คิดอะไรเลยจริง ๆ”

“วอกนั้ (ตอแหลเก่ง)”

“เป็นแควะ (แหวะกู) แล้วนี่ทำไรเนี่ย นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คนเดียว...สองรูปผิว?”

“เลือกเนอะ”

“ถามคำด่ามาสถามคำ กูถามจริง ๆ เลยนะ ไอ้ชิมันทนมึงได้ไง

วะ หรือมันชอบให้ดำ โรคจิตวะคนพวกนี้ คบไม่ได้”

“ก็เลิกคบไป”

“ทำไมถึงตัดความสัมพันธ์กับเราง่ายขนาดนั้น ไม่ไปหอรอกนะ ถึงไล่เราก็ก็น่าไป ใจเราอยู่ที่เธอ”

“ดี ๆ อีเป๊ะ อย่ามาถูกเนื้อต้องตัวกู” จิรวัดณ์ชักมือที่ถูก ประวิณดึงไปแนบแก้มกลับ สีหน้าบอกชัดว่ารังเกียจ

“ใช่สิ! กูไม่ใช่อชีวิช กูมันไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์ เป็นแค่หมอกาก ๆ ที่โคตรจะรักคุณ”

“อาทิตย์หน้ากูจะไปเกาหลี” เพราะเห็นว่าบทสนทนามันชักจะไร้สาระเกินเรื่องราวจิรวัดณ์จึงตัดบทด้วยเรื่องสำคัญแทน เขาต้องบอกเพื่อนรักไว้ก่อน เพราะถ้าไม่บอกก็จะมีอะไรไม่บอกกันอีก

“มึงไปกับใคร ไช้ชีเหรอ อยากไปบ้างอะ อยากเที่ยว”

“เปล่า กูไปคนเดียว ไปไม่กี่วันหรอก”

“หือ แล้วมันยอมเหรอ” ประวิณหมายถึงอชีวิช ยอมจริง ๆ นะเหรอที่จะให้จิรวัดณ์เมียรักเดินทางไปต่างประเทศคนเดียว

“ก็มันติดงาน อิกอย่างกูไปเรียน ไม่ได้ไปเที่ยว”

“เรียนอะหยั่ง?”

“เรียนจิตโบท็อกซ์ คือไอ้ชิมันอยากให้กูเป็นคนฉีดให้ แต่กูกลัวแบบฉีดไม่ดีอะไรก็เลยคุยกันว่าไปเรียนก่อนดีกว่า”

“ยื่นหนึ่งเรื่องรักผิวแบบโอเวอร์”

“แค่ฉีดหน้าให้เวอร์ที่ไหน”

“ที่นี่แหละ” ประวิณพยักหน้าลงแรง ๆ เป็นการยืนยันว่าจิรวัดณ์รักอชีวิชมากจนเกินไป

เขาไม่เข้าใจ

ไม่เคยเข้าใจ

ว่าอะไรคือความรัก

อะไรคือการทุ่มเทเพื่อใครบางคนขนาดนั้น

“ความรักไข่ม้อยที่ทำให้มึงทุ่มเทขนาดนี้” ประวิณเอ่ยถาม จากนั้นก็ล้มลงดูตกาแฟในแก้วของตัวเองบ้าง เขารู้สึกว่าหลุดกระดาศะ ทำให้กาแฟเสีรรสชาติ แต่ว่าเป็นคนรักโลกและรักเธอก็เลยอดทน...

“ถามกันแบบนี้อยากรู้จักความรักหรือคะ หมอปิ่นส์”

“อย่ามาคะชา ขนลุก”

“สรุปว่าอยากรู้จักความรักสินะ” จิรวัดณ์ถามจ้ไปอีกหนึ่งประโยค จากนั้นเสื่อยัมยาก็ยัม แต่ช่างเป็นยัมที่ดูเหมือนเย้ยหยันกันเสียมากกว่า “เลิกมั่วก่อนเลยไอ้เหี้ย แล้วเดี๋ยวมึงรักดี ๆ จะเข้ามาเอง”

“ทฤษฎีความรักโดยนายแพศยาจิรวัดณ์”

“มึงสิแพศยา”

“กูไม่เห็นอยากจะรู้จักเลยไอ้ความรักอะไรของมึงเนี่ย มึงก็รู้ว่ากูขี้เปื้อ ชอบแป๊ป ๆ ก็ไม่เอาละ กูพยายามมองหาคนที่จะทำให้กูตื่นเต้นได้ตลอดเวลาอยู่นะ เคยคิดว่าเจอแต่แล้วมันก็ไม่ใช่ มากสุดที่กูเคยชอบใครคือหนึ่งอาทิตย์”

ประวิณส่ายหน้า ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขารู้จักแค่ความชอบพอและหลงใหล แต่ความรักที่มันต้องทุ่มเทแบบที่อชิวิษและจิรวัดณ์มีให้กัน...

ไม่เคยเจอ และไม่คาดหวังด้วยว่าชีวิตนี้จะเจอ

“ทำไมมึงไม่ลองหาอะไรที่มันดูธรรมดาแต่อย่างอื่นล่ะ ถ้าอะไรตื่นเต้นมันจะกระตุ้นมึงได้แป๊ปเดียวแบบนั้น หาที่เหมือน

“น้ำเปล่าอะ ไม่มีรสชาติ แต่ขาดไม่ได้”

“ไม่เอา หนูจะไม่คาดหวัง ไม่ตามหา จะใช้ชีวิตแบบนี้แหละ
สนุกดี เน้นดีลง่ายจำหน่ายคล่อง”

“ตามใจมึง แต่รู้ว่าลึกๆ มึงเหงา เซ็กซ์ที่ไม่มีความรักอะมึง
มันก็อบอุ่นแค่ชั่วคราวปะวะ”

“รับบทนางสังสอน”

“เออ จะสังสอน ถ้าเป็นไปได้ก็หยุดที่ใครสักคนได้แล้ว”

ไม่ใช่ว่าไม่อยากทำตามอย่างที่เพื่อนแนะนำ เพียงแต่ว่า...

“ถ้ามันง่ายอย่างที่มึงพูดก็ดีดิ ให้อใครสักคนที่จะทำให้หนูยอม
ลงทุนบินไปเรียนวิธีจัดโบต็อกซ์ถึงเกาหลีอะ เวอร์ ยิ่งพูดยิ่งเวอร์ ยิ่ง
นึกตามยิ่งเวอร์ ความรักของเพื่อนกู เวอร์...” ประวิณกลอกตา
ไปมา พอนึกถึงความห่มเทของจิรวัดณ์แล้วก็ขนลุก แต่จิรวัดณ์ไม่ได้
ด่าทอทางก่อกวนของเขายอย่างที่ชอบทำ แคแค่่นหัวเราะในลำคอ

“ถ้ามึงรักใครสักคนอะ มากกว่าบินไปเรียนจัดโบต็อกซ์ที่
เกาหลีมึงก็ทำได้”

“กูคงไม่มีวันนั้น”

“จิบซารอชมเลยจ้า”

“ที่แดกอยู่นั้นเรียกกาแฟ”

“ไอ้เป๊ะ ไอ้เหี้ย...”

ประวิณกำลังจะสวนกลับ เพราะเวลาที่ถูกจิรวัดณ์ด่ามันมัก
จะยอมกันไม่ได้เด็ดขาด ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนะ ด่า
กันเจ็บๆ แต่ไม่โกรธ ทว่ายังไม่ทันได้มีอะไรหลุดออกมาแม้แต่ครั้งคำ
โทรศัพท์เครื่องบางในกระเป๋าแกงก็ดังขึ้น

ประวิณนำมันออกมาเพื่อดูว่าเป็นสายเรียกเข้าจากใคร พอ
เห็นว่าเป็นเรื่องงานก็กดรับอย่างไม่ลังเล กรอกเสียงนุ่มทุ้มอยู่ครู่

หนึ่งก็วางสาย พอหันมาสบตาจิรวัดน์ เพื่อนสนิทของเขาก็โบกมือให้น้อยๆ เป็นการบอกลา คงจะได้ว่าเขางานเข้า

“กูมีผ้าตัดด่วน”

“โชคดีจัง ตั้งใจทำงานนะ”

“แล้วนั่นไอนตังค์ค่าอะไร”

“นิตยสารปกสามี่ เปิดจองวันนี้ เมื่อกี้ กูซื้อเลยสิบล่ม ร้อยล่มแรกได้ไซ้ ภูมิจะกะทดัน ทำไม มองหน้า มีปัญหา?”

“ไอ้ววว ความรัก ให้ผิวเซ้นที่บ้านก็ได้มัย กูผากทั้งแก้วกาแฟด้วยนะ” ประวิณทำหน้าเหมือนคนกินของขม ส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าดูสูงมากเมื่อคู่สนทนายังคงนั่งอยู่ที่เดิม ประวิณหันตัวแล้วเดินจากมา เขาคิดว่าจิรวัดน์เองก็คงไม่สนใจเขาสักเท่าไรหรอก คนแบบมันเรื่องผิวยีนหนึ่ง

ไอ้ววว ความรัก...

ไอ้ความรักนี่มันเป็นยังงัยกันนะ ถ้าแน่จริง...ออกมาตัวต่อตัวกับเขาได้เลย

“หม่าม้า เงินปวดท้อง เงินมาหาหมอดั้งแต่เมื่อเช้า หมอบอกว่าเงินใส่ตังค์อีกเสบ...ต้องผ่าตัดวันนี้เลย” คนที่นอนให้น้ำเกลืออยู่ในห้องพักรู้ป่วยกระซิบกระซาบกับโทรศัพท์ หน้าตาแตกตื่นกวาดมองไปรอบตัวเมื่อพูดถึงคำว่าผ่าตัด

“เงินกลัวนิดหน่อย แคนิดหน่อยมาไม่ต้องห่วง...แต่เมื่อไหร่มาจะมาหาเงิน อยากเจอมาก่อนผ่าตัดนะเนี่ย” ยิ่งพูดยิ่งทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ คำว่ากลัวนิดหน่อยไม่มีอยู่จริง แต่ขณะเขากำลังแพนิคขั้นสุดประตูที่เปิดลงหลังฟิทยบาลเดินออกไปเมื่อสักครู่ก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้น่าจะเป็นคุณหมอ...เงินเงินเดาเอาจากชุด

และท่าทาง

“ม๊าแค่นั้นนะ หอมมาแล้ว ต้องผ่าแล้วแน่เลย”

“ม๊าไม่ต้องห่วง ไม่เจอก็ได้ รอหมาม้ามามาเสียเวลาหอมเขา
โตแล้ว อดทนได้ แต่รีบมานะ...เข้าใจมั้ยครับ รีบมาเลยนะ”

พอปลายสายตกรับคำว่าจะรีบมานี้มือสั่น ๆ ก็กดวาง
สาย เงินเงินค่อย ๆ ซ้อนตาขึ้นมองคุณหอม ดูเหมือนจะเป็นคนละ
คนกับที่ตรวจเขาเมื่อสักครู่

“สวัสดิ์ครับ” ยกมือขึ้นไหว้ด้วยท่าทางเก้กัง คุณหอมตัวโต
กระพุ่มมือขึ้นรับไหว้แล้วเดินมาหยุดที่ข้างเตียง

“ต้องผ่าวันนี้เลย พร้อมมั้ยครับ”

เงินเงินส่ายหน้า แล้วก็พยักหน้า ทำแบบนั้นสลับไปมาก่อน
ที่จะจบด้วยการพยักหน้าแรง ๆ

ด้วยความเอ็นดูคุณหอมหนุ่มเลยยกยัมมาให้ แต่เงินเงินไม่มี
อารมณ์จะยัมคืนถึงแม้ว่ารอยยัมที่คุณหอมส่งมาจะดูดีแค่ไหนก็ตาม
หอมตัวใหญ่ มือจะหนักตามตัวมั้ยนะ...

กลัวนะ ถึงบอกหมาม้ามว่าโตแล้วอดทนได้ แต่ก็ยังตื่นกลัวอยู่ดี

“กลัวผ่าตัดเธอครับ”

“ครับ กลัวมีด”

“งั้นส่องกล้องมั้ย แผลจะเล็กกว่า เจ็บน้อยกว่า ใช้ยาสลบ แต่
ค่าใช้จ่ายมันจะเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อย”

“ตกลงครับ ส่องกล้อง โอเคเลย”

แค่ได้ยินคำว่าใช้ยาสลบและเจ็บน้อยกว่าเงินเงินก็พยักหน้า
แล้วรีบตอบรับทันที โชคดีที่การแพทย์สมัยนี้ค่อนข้างพัฒนาไปไกล
ตกลง ตกลง ตกลง! ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ตกลงเลยสักนิด

“ครับ งั้นเดี๋ยวเซ็นเอกสารเลยเนอะ แล้วเจอกันที่ห้องผ่าตัด

ครับ ชื่ออะไรนะเรา...เงินเงิน แซ่ลี้ อายุยี่สิบ ไม่มีประวัติแพ้ยา ยี่สิบแล้วเหอ...หน้าเด็กจัง”

คุณหมอดัวโตจึงนำพาลงหมุนตัวกลับหลังหันเตรียมเดินออกไป ทว่าเสียงเล็ก ๆ ดังขึ้นมาก่อน

“หมอครับ คือผมมีเรื่องจะรบกวนหน่อยครับ”

“ครับ?”

“หยิบกระเป๋ามาให้ผมหน่อยได้มั๊ยครับ”

แขนข้างที่ไม่มีสายน้ำเกลือเจาะอยู่ชี้ไปที่โต๊ะที่อยู่ไกลออกไป คุณหมอดัวโตของเงินเงินหันมองตาม รอยยิ้มมีเสน่ห์เกิดขึ้นก่อนการพยักหน้า แล้วถึงค่อยเดินไปหยิบกระเป๋าคาดอกสีครีมสะอาดตามาให้ กลิ่นน้ำหอมที่ติดอยู่ตามกระเป๋าคือกลิ่นที่เหมาะสมกับเจ้าของที่ดี

เงินเงิน แซ่ลี้ อายุยี่สิบ

ประวิณคิดว่าจะถามยี่ห้อน้ำหอม แต่เพราะหน้าซีด ๆ ที่ดูไม่ค่อยอยากจะทำคุยกับใครสักเท่าไรของเงินเงิน เขาเลยคิดว่าไว้เดี๋ยวค่อยถามดีกว่า...ถ้าไม่ลืมนะ

กระเป๋าสีครีมในมือคุณหมอลงตรงที่วางข้างเตียง เงินเงินยังคงยิ้มเสียว ๆ

“ขอบคุณครับ” แล้วใช้มือลูบขีปกระเป๋าดึงออกมาหยิบแอร์พอดมาเสียบหู

ประวิณยืนมองอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตัดสินใจเดินออกจากห้อง เขาไม่รู้หรือว่าเงินเงินคนไข้ของเขาฟังเพลงอะไร เพียงแต่เขาก็อาจจะดีแล้วละมังที่คนไข้มีสีหน้าผ่อนคลายลง หลังทานอนฟังเพลงเสียบ ๆ

ประตูห้องพักคนไข้ถูกปิดลงอย่างแผ่วเบาเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนคนไข้ เงินเงินลืมหันมาหลังพบว่าในห้องพักผู้ป่วยแห่งนี้

เหลือแค่เขาเพียงคนเดียว

ลืมนามชื่อหมดเลย...

ไว้ค่อยถามก็ได้ ลืมแล้วก็ลืมไป

เงินเงินปิดเปลือกตาลงอีกครั้ง ตั้งใจกล่อมตัวเองด้วยเสียง

เพลงหวาน ๆ

I know your eyes in the morning sun

I feel you touch me in the pouring rain

And the moment that you wander far from me

I wanna feel you in my arms again

And you come to me on a summer breeze

Keep me warm in your love

Then you softly leave

And it's me you need to show

How deep is your love

[เพลง "How deep is your love" ศิลปิน Bee Gees]

กระทั่งความสุนทรีย์ถูกทำลายลง เมื่อพี่พยาบาลนำเอกสาร
ยินยอมผ่าตัดเข้ามาให้เซ็น

“ขอโทษนะครับ หมอที่จะผ่าตัดผมชื่ออะไรเหรอครับ”

“คุณหมอประวิณค่ะ”

“เออ...มีohnักมั๊ยครับ” เงินเงินยกมือขึ้นลูบต้นคอ อาการ
ปวดท้องที่ยังคงดำเนินอยู่ทำให้รอยยิ้มที่เขาส่งไปดูเป็นการฝืนยิ้ม

“มือเบามากค่ะ หมอป็นส์ชำนาญการพิเศษสองกล้อง ไม่ต้อง
กังวลนะคะ”

“ได้ยินแบบนี้ก็สบายใจขึ้นมานิดหนึ่งครับ”

เงินเงินตัววัดปากกาเซ็นยินยอมการผ่าตัดลงบนกระดาด
แล้วหลังจากที่เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเขาก็ถูกนำตัวเข้าห้องผ่าตัดทันที
ในห้องนั้นเขาได้เจอหมอปีนส์อีกครั้ง ในที่สุดก็ได้พูดสิ่งที่อยากพูด
ออกไป

มันอาจจะฟังดูเล่นใหญ่และค่อนข้างไร้สาระ

“ชีวิตผมฝากไว้ในมือหมอแล้วนะครับ”

ว่าคุณหมอตัดสินใจกลับมาเป็นอย่างดี

“ไม่ต้องกังวล จะดูแลให้อย่างดีเลย”

“ผมต้องถูกวางยาสลบไสลมั๊ยครับ”

“ครับ อยากฟังเพลงผ่อนคลายหน่อยมั๊ย”

“ได้เหวอครับ”

“ปกติหมอเปิดเพลงตอนผ่าตัดอยู่แล้ว มีเพลงที่อยากฟังเป็น
พิเศษหรือเปล่า”

เงินเงินทำท่าคิดนิดหน่อย จากนั้นก็บอกชื่อเพลงออกมา
เป็นเพลงที่เขาฟังค้างไว้ และคิดว่าอยากฟังต่อให้มันจบเพลง

มองไหล่กว้างของคุณหมอปีนส์ที่เดินมาหยุดอยู่ข้างเตียง
ตามที่เป็นเพียงส่วนเดียวที่หลงเหลือให้เห็นคล้ายมองกันแล้ว
ยิ้มให้

คนอะไร ยิ้มทั้งตา...

หน้ากากถูกครอบลงมาจากทางศีรษะ มีเสียงมีมำคุยกันจาก
ทีมผ่าตัดในห้อง เงินเงินหลับตาลง หูฟังแต่เพลงที่ดังอยู่เท่านั้น
ก่อนที่เขาจะหลับไหลไม่ได้สติ

*How deep is your love, how deep is your love
How deep is your love?
I really mean to learn
'Cause we're living in a world of fools
Breaking us down when they all should let us be
We belong to you and me*

“เพลงเพราะดีนะ...”

“หมอปินส์คุยกับน้องเธอคะ”

“หมอปุดกับตัวเองคะ ว่าเพลงมันเพราะดี”

“นึกว่าพูดกับน้องคนไข้”

“หลับไปแล้วจะคุยได้ยังไง”

“ก็นึกว่าหมอไม่เห็นว่่าน้องหลับ”

“เห็นสิ ไม่งั้นผ่าไม่ได้”

“ก็จริง น้องเขาผิวนิเียนจ้งเลย นิเียนจนผู้หญิงอิจฉาเลยนะ
คะเนี่ย”

เรื่องนี้ประวิณไม่ได้บอกความเห็น เขาตั้งอกตั้งใจไปกับการ
ผ่าตัดเสียมากกว่า เรื่องตัวขาว ๆ นะนะ รู้มาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นหน้า
แล้ว สีผิวตัดกับผิวเขาอย่างกับอะไรดี

“หมอก็คิดขาวเท่าน้องเขาแหละ”

“อยากให้หมอจีไดยินประโยคนี้ง”

“ได้หูชากันพอดี...ด่าก็ผิดเธอ ทำไมต้องว่าเราด้วย”

“ยังไม่มีใครว่าอะไรหมอปินส์สุดหล่อเลยค่าา”

“งอน ไม่พูดด้วยละ” ประวิณเจียบเสียงลง ทว่าไม่ใช่เพราะ
เขาจนจริงอย่างที่ปากว่า แต่เพราะตั้งใจกับการผ่าตัด และแน่นอน

ว่าการผ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดี

ชีวิตที่ฝากฝังหมอบินส์ไว้นั้นปลอดภัย และประวิณคิดว่า...
เขาได้เพลงโปรดเพิ่มขึ้นในลิสต์อีกหนึ่งเพลง

ไสกา : 1

วันนี้เป็นวันที่สองของการอยู่โรงพยาบาล เงินเงินตื่นขึ้นมาในห้องพักผู้ป่วยแบบเดี่ยวพิเศษ ภายในห้องว่างเปล่ามีเพียงแค่เขาคคนเดียวเท่านั้น แน่ใจว่าเงินเงินสามารถร้องขอพยาบาลพิเศษหรือพี่เลี้ยงได้ หม่าม้าจะจัดการให้เขาในเวลาอันรวดเร็วเลยด้วยซ้ำ แต่เงินเงินเป็นมนุษย์อินโทรเวิร์ต เขาชอบความเงียบสงบมากกว่าจะให้มีคนอื่นมาอยู่ด้วยกันในห้องกว้าง เงินเงินจึงขอร้องว่านอกจากหม่าม้า...คนอื่นไม่ต้องเข้ามาเยี่ยมให้วุ่นวาย

เขาโตแล้ว...อยู่คนเดียวได้

ย้า...โตแล้ว ดูแลตัวเองได้ดีมากด้วย

คนโตแล้วขยับตัวลุกขึ้นจากเตียงกว้าง สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในห้องครบครัน เขาตัวอย่างดีก็คือของอร่อย ๆ

เงินเงินเพิ่งกินน้ำข้าวต้มเป็นมื้อแรกหลังการผ่าตัด มีอกกลางวันอันแสนจืดชืดจบลงโดยที่เขากินข้าวอันน้อยนิดพวกนั้นไม่หมด และช่วงบ่ายคล้อยใกล้ ๆ ยามเย็นแบบนี้ บรรยากาศในห้องพักฟื้น

มันก็น่าเบื่อสุด ๆ ไปเลย

คิดแล้วคิดอีก ก็คิดว่าไปเดินเล่นเสียหน่อยน่าจะดีกว่า แผลผ่าตัดไม่ได้เจ็บปวดอะไรขนาดนั้น คุณหมอมือเบาสมคำเล่าลือจริง ๆ

ท่อนขาเรียวยาวผ่องตามแบบฉบับลูกหลานคนจีนหย่อนลงข้างเตียง เงินเงินนี้หน้าเพราะปวดตึงแผลขึ้นมานิดหน่อย ก่อนที่จะบรรเทาหลงพอให้ขยับเขยื้อนตัวไหว

ร่างกายผอมบางสวมรองเท้าแตะของโรงพยาบาลจนเสร็จเรียบร้อย เงินเงินแน่ใจว่าวันนี้จะไม่มีใครมาเยี่ยมเขาอีกแล้ว

หม้าม้ามาเยี่ยมไปแล้วเมื่อวาน ส่วนวันนี้ติดประชุมมาไม่ได้เพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัย...เงินเงินยังไม่ได้บอกใครว่าเขาปวดท้องจากไส้ติ่งอักเสบจนต้องผ่าตัด

ที่แรกยังคิดว่าแค่อาหารเป็นพิษ มาหาหมอแป็บเดียวได้ยานิดหน่อยก็กลับบ้านได้เลย

ทันทีที่ท่อนขาขาวกาวออกมาจากห้องพักผู้ป่วยแบบเดี่ยวพิเศษราคาคืนละสามหมื่นเป็นที่เรียบร้อย พี่พยาบาลที่เดินผ่านมาก็ถามเงินเงินว่าจะไปที่ไหน พอดตอบว่าจะไปเดินเล่นก็ถูกกำชับว่าต้องกลับมาถึงห้องก่อนมือเย็น

เงินเงินดีทีแค่พยักหน้ารับ จากนั้นก็เริ่มต้นออกเดินสำรวจโรงพยาบาล

เขาไม่แน่ใจว่าสถานที่สีขาวและมักจะเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจะมีอะไรน่าสนใจ แต่สำหรับมนุษย์อินโทรเวิร์ต ความเงียบในเวลานี้ก็ไม่ได้แยจนเกินไปนัก

เงินเงินเดินไปกอดน้ำจากตู้น้ำดื่มมาดื่มเป็นลำดับแรก ขอบันกละกรวยกระดาศสีขาว เพราะอยู่คนเดียวจึงใช้เวลาที่ตู้กดน้ำค่อนข้างนาน หากอยู่กับหม้าม้าหรือพี่เลี้ยงแล้วละก็ เงินเงินคิดว่าเขาคง

ถูกห้ามไม่ให้กินน้ำจากตู้แน่ ๆ

หม่อม่าบอกว่ามันไม่ถูกสุขอนามัย...ซึ่งเงินเงินก็ไม่แน่ใจว่า
คำว่าอนามัยของหม่อม่ามันต้องอนามัยแค่ไหนกัน

เขากดน้ำดื่มใส่กรวยกระดาดแล้วดื่มไปทั้งหมดสามแก้วถ้วน
พอล้าคอหายแห้งผากก็ทิ้งกรวยใช้แล้วลงในถังขยะ เหลือบสายตามองไปรอบตัวพลางยิ้มกริ่ม เงินเงินบอกแล้วว่าเขาชอบดื่มน้ำดื่ม
แบบนี้มาก ถูกใจที่สุดโดยเฉพาะกรวยกระดาดสีขาวสะอาดตา

มือบางเอื้อมดึงกรวยกระดาดออกมาจากกระบอกลูกเก็บ หนึ่ง
ชิ้น...สองชิ้น...สามชิ้น

พอคิดว่า ‘จึก’ กรวยกระดาดสำหรับดื่มน้ำในโรงพยาบาลมา
ได้มากพอแล้ว เงินเงินก็หัวจัดด้วยการเดินขึ้นบันไดไปยังชั้น
ดาดฟ้า

เขาคิดว่าจะขึ้นไปถ่ายรูปรูวิวท้องฟ้ายามเย็นสักหน่อย อยาก
รู้ว่าท้องฟ้าวันนี้เป็นอย่างไรร้าง

ท้องฟ้าน่ะจัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์อันดับที่หนึ่งสำหรับเงินเงิน
เสียวนะ เพราะมันไม่เคยเหมือนกันเลยสักวัน หลังจากประตูกระจก
บนชั้นดาดฟ้าเปิดออกโดยอัตโนมัติ ลมอุ่น ๆ ก็พัดปะทะตัว

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มปะปนไปกับสีคราม และจากที่คิด
ว่าดาดฟ้าโรงพยาบาลจะเป็นพื้นที่ลึกลับแบบในหนัง เงินเงินก็พบว่า
เขาคิดผิดไปถนัด

เงินเงินคาดว่าสถานที่แห่งนี้น่าจะเป็นจุดพักผ่อนหย่อนใจ
ของผู้ป่วยเสียมากกว่า เพราะมันถูกจัดตกแต่งทำเป็นสวนสวย
มีหน้าซำยังมีชุดโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่ง ห้องน้ำ สิ่งอำนวยความสะดวก
ค่อนข้างครบถ้วน จะลำบากสำหรับเงินเงินก็แค่ตอนเดินขึ้นมา
เท่านั้นแหละ เขาตึงแผลเล็กน้อย ความเจ็บทำเอาเหงื่อซึมออกมา

ตามขมับ แต่โดยรวมแล้วมันก็ไม่ได้แย่งเกินไปนักหรอก

เดินไหว โตแล้วต้องอดทน

เท้าขาวในรองเท้าของโรงพยาบาลเดินไปหยุดอยู่ที่ริมระเบียง
เงินเงินนี่ถึงเพลงโปรดอยู่ในหัวเจี๊ยบ ๆ เพียงคนเดียวเท่านั้น เขา
ไม่ต้องการให้เสียงของตัวเองทำลายบรรยากาศ

อยากฟังเสียงนกร้องที่ดังมาจากที่ไกล ๆ ฟังเสียงสายลมพัด
ไปพร้อมกับกรมองก้อนเมฆค่อย ๆ เคลื่อนตัว

สงบ...และสบายใจ

หยุดใช้โทรศัพท์เครื่องบางถ้ายรูปท้องฟ้า เงินเงินเปลี่ยนจาก
การมองภาพตรงหน้าผ่านหน้าจอโทรศัพท์มามองทั้งหมดด้วย
สายตาของตัวเอง

น่าเสียดาย เขาน่าจะหยิบกล้องสักตัวมาจากที่คอนโดฯ

น่าเสียดาย แต่ใครมันจะไปรู้ล่วงหน้าว่าจะป่วยจนต้อง
นอนชมที่โรงพยาบาลหลายวันขนาดนี้

คิดแล้วก็ยิ้มเจื่อนให้แก่ตัวเอง เงินเงินเกาะรวระเบียงชะเงว
ลงไปดูธรรชาข้างล่าง ดูเหมือนรถจะเริ่มติดหลังเลิกงาน แถวของรถ
ที่เหลือสเกลเล็กกระจิดจี้ได้ยาวเหยียด

เพลงโปรดในหัวยังคงถูกร้องต่อไปไม่หยุด จนกระทั่งความ
สงบสุขถูกทำลายด้วยเสียงฝีเท้าหนัก ๆ ของใครบางคน

เงินเงินหันกลับไปมองตรงประตูทางเข้า เขามองผิดแล้วคิดว่า
ว่าคนที่เพิ่งก้าวเข้ามาทำลายความเจี๊ยบสงบช่วงดูคันตา

ผู้ชายตัวสูง ปากกว้าง ผิวสีแทน เครื่องหน้าคมจนดู

แต่ว่าคนคนนั้นมือเบามาก ๆ...แล้วก็ใจดีด้วย

เงินเงินจำได้แล้วว่าเขาคือคุณหมอผ่าตัด ชื่ออะไรนะ...

คุณหมอ...หมอประวิณ

โช้ยๆ ชื่อนี้แหละ เหมือนฟิฟายาบาลจะพูดชื่อเล่นคุณหมอด้วย
แต่น่าเสียดายที่เงินเงินจ๋ามันไม่ได้

เงินเงินยกมือสวัสดิ์คุณหมอ เพราะคนตัวโตจ๋อมาที่เขาด้วย
สายตาแปลกๆ ดูเล็กลัก ไม่สุขุมเหมือนตอนที่เจ้าได้ตั้งเขาเลย

ประวิณถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ การวิ่งกระหืดกระหอบ
ขึ้นมาจากชั้นล่างทำให้เขาเหนื่อยอยู่พอสมควร ดวงตาคู่คมมองหา
ที่หลบภัย จากนั้นก็ทำเอวมองเด็กตัวขาวที่ถูกแสงแดดยามเย็นส่อง
กระทบตัวอยู่

รู้แล้วว่าหน้าตาดี แต่การยืนตรงที่แดดส่องกระทบถึงแบบนี้
มันทำให้ดูดียิ่งกว่าเดิม

คนอะไรมองแล้วสบายตาชะมัด

แต่นี้ไม่ใช่เวลามาชื่นชมคนไข้ปะวะ

ประวิณรีบยกนิ้วชี้ขึ้นตะปะปากตัวเอง สื่อสารกับเงินเงินด้วย
ภาษามือ

การตะปะปาก...หมายถึงห้ามบอกใคร

การชี้เข้าที่ตัว...แปลว่าคนคนนี้เป็นหมอป็นส์

ส่วนการโบกมือปฏิเสธ...ประวิณหมายถึงหมอป็นส์ไม่ได้อยู่
ที่นี่นะ

ไม่รู้ว่าคุณไข้จะเข้าใจภาษามือที่เขาสื่อสารไปหรือเปล่า แต่
เสียงสั่นสูงที่แว่วมาแรงให้ประวิณหามุมกำแพงบ๊วๆ ซ่อนตัว

เขาภาวนาให้คนไข้เข้าใจภาษามือที่เขาส่งไป ไม่อย่างนั้นละ
ก็...ชีวิตเขาได้วุ่นวายแน่ๆ

ชั้นดาดฟ้าของโรงพยาบาลกลับมาเหลือเพียงเงินเงินอีกครั้ง
แต่มันไม่ได้มีแค่เงินเงินเพียงคนเดียวเหมือนก่อนหน้านี้หรอกนะ
เพราะหลังกำแพงที่เป็นจุดอับสายตาของคุณหมอประวิณซ่อนตัวอยู่

เงินเงินเล็กคิ้วขึ้นสูง ปรับสีหน้าประหลาดใจให้เป็นปกติอีกครั้ง เขามองบานประตูที่ถูกเปิดกว้าง จากนั้นก็ร้องว่าในใจให้แก่ผู้หญิงสวยจัดที่ก้าวฉับเข้ามา

เดรสดำ เอวคอดแค่นั้น...มีลำไส้หรือเปล่านะ

เงินเงินยกนิ้วมือถูปลายจมูก หลบตาลงต่ำไม่กล้ามองสบกับดวงตาสวยๆ คู่ นั้นโดยตรง

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ น้องเห็นหมอปินส์มั๊ย ตัวสูงๆ หล่อๆ เข้มๆ อะคะ”

เงินเงินเพ็งนึกขึ้นได้ว่าหมอประวิณชื่อเล่นว่าหมอปินส์ แต่ว่า...ผู้หญิงคนนี้มีอะไรจะอะไรกับหมอปินส์กันนะ

หมอปินส์ดูเหมือนกำลัง...หนี

“ที่ผิวเข้มๆ ไขมันยัครบ” เงินเงินถาม ทำเอาคนที่ซ่อนตัวหลังกำแพงกุดปากแน่น

“ใช่ค่ะ...เห็นมั๊ยคะ”

“ไม่ได้สวนกันหรือครับ เพิ่งเดินออกไปเมื่อกี้”

“อ้าวเหอ ขอขอบคุณมากนะคะ” พอเห็นเด็กผู้ชายท่าทางใสซื่อขึ้นก็กลับไปทางประตู สาวสวยก็เอ่ยขอบคุณแล้วหมุนตัวกลับไปทันที

เสียงรongsเท้าส้นสูงไกลห่างออกไป พร้อมๆ กับความเงียบที่กลับมาอีกครั้ง เงินเงินขยับตัวเข้าไกล้กำแพงที่หมอปินส์แอบอยู่ จากนั้นก็ชะโงกหน้าไปหา

“ถ่ายหนังอินเดียนกันหรือครับ ว๊ิงหนิว๊ิงตามกันสนุกเลย”

“หา...”

“ผมแซวหมอเฉยๆ”

“อ้อ...เฮ้อ ตกใจหมดเลย นึกว่าจะบอกว่าหมอยู่ตรงนี้”

ประวิณยกมือขึ้นตบอก กวาดสายตามองสำรวจคนตัวเล็กกว่า
รู้แหละว่าตัวเล็ก แต่ไม่คิดว่าส่วนสูงจะต่างกันขนาดนี้

“ถ้าผมบอกว่าไม่เห็นพี่คนสวยเขาคงไม่เชื่อ ก็เลยบอกไปแบบ
นั้น ผมทำให้ตกใจเธอ...ขอโทษนะครับ”

“ไม่ ๆ ไม่ได้ตกใจ แล้วก็ขอบใจนะ พอดีมีปัญหากันนิด
หน่อย...แะเลย โดนคนไข้เห็นมุ่มไม่ดีซะแล้ว”

“ครับ” เงินเงินพยักหน้านิดหน่อย อันที่จริงเขาไม่ได้อยากรู้
หรือสนใจมุ่มไม่ดีของคุณหมอประวิณสักเท่าไร เป็นอีกฝ่ายเสีย
มากกว่าละมั้งที่ใช้สายตาส่องเขาตั้งแต่หัวจดเท้า

“คนไข้เดินขึ้นมาเองเธอ”

“ครับ นอนอยู่ที่ห้องแล้วมันน่าเบื่อ”

“เดินเก่งอย่างนี้ พรุ่งนี้ก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้วละ”

“ฟ่องได้มั๊ยครับ”

“หือ?”

“กับข้าวโรงพยาบาลไม่อร่อยเลย”

ประวิณหลุดเสียงหัวเราะออกมาเล็กน้อย ก่อนจะขมวดคิ้ว
เมื่อเห็นกรวยกระดาษสำหรับเติมน้ำในมือเงินเงิน

“แล้วเอากรวยเติมน้ำมาทำไมเยอะเยอะ เอามาเล่นเธอ มัน
เปลืองทรัพยากรนะรู้มั๊ย”

“โอะ โดนเห็นด้านที่ไม่ดีซะได้” เงินเงินเลียนแบบประโยคของ
ประวิณเมื่อสักครู่ จากนั้นก็ลบสำรวจคนตรงหน้าบ้าง ความสนใจ
ของเงินเงินตกอยู่กับปากกา น้ำเงินที่เห็นบ่อยตรงกระเป๋าสีเสื้อของ
คุณหมอหนุ่ม คนตัวเล็กเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็ว “ขอยืม
ปากกาหน่อยได้มั๊ยครับ”

“ได้สิ” ประวิณหยิบปากกาแล้วยื่นไปให้ แปลกใจตัวเองอยู่

เหมือนกันที่สนใจเหลือเกินกับก้านนิ้วขาว ๆ ที่กดกันปากกาแล้วขีดเขียนบางอย่างลงไปที่กรวยกระดาศีขาว

ใช้เวลาเพียงไม่นานเงินเงินก็ยื่นทั้งกรวยกระดาศีสำหรับดื่ม น้ำและปากกามาให้

“อะไร”

“ผมขึ้นมาถ่ายรูปห้องฟ้าเล่น แล้วรู้สึกว่่าห้องฟ้าวันนี้สวยดีเลยว่าจะเอารูปที่ถ่ายไปทำโปสการ์ด อยากส่งให้คุณหมอแทนคำขอบคุณด้วยครับ”

ประวีณเลิกคิ้วขึ้นสูงนิดหน่อยพลงหยิบกรวยกระดาศีสำหรับดื่มน้ำขึ้นมาดู

‘ขอที่อยู่หน่อยครับ’

“แผนจับกันหรือเปล่าเนี่ย” ถามออกมาแล้วเบา แต่คนถูกถามรีบส่ายหน้าพริตปฏิเสธ

“ผมไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นเลยนะครับ ถ้าลำบากใจก็ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องให้ที่อยู่ก็ได้”

“พี่พูดเล่น เอาที่อยู่โรงพยาบาลไปนะ”

“ครับ” เงินเงินยกมือขึ้นเกาต้นคอ สภาวะบางอย่างเกิดขึ้นเมื่อถูกแซวเรื่องจับอะไรทำนองนั้น เงินเงินเลยย้าออกมาอีกครั้ง “ไม่ได้จับคุณหมอจริง ๆ นะครับ”

“รู้แล้ว ๆ เรียกพี่หมอป็นส์ก็ได้ เอานี้ ที่อยู่”

ประวีณยกมือขึ้นขยี้ศีรษะพวยอย่างถิอวิสาสะ แล้วรีบชักมือกลับเมื่อคิดขึ้นมาได้ว่าไม่ควรทำแบบนี้กับคนไข้

“ไม่เกินอาทิตย์หน้าเดี๋ยวมส่งโปสการ์ดมาให้ละ”

เงินเงินรับที่อยู่ของคุณหมอหนุ่มมาดู พออ่านทวนว่าคนตัวโตเขียนอะไรตกหล่นไปหรือเปล่าก็ต้องขมวดคิ้ว

“ที่วงเล็บนี่ชื่อเล่นหรือครับ มีหลายชื่อจัง”

“ใช่มีหลายชื่อ บางคนก็เรียกหมอปินส์ บางคนก็เรียกเป๊ะ แต่จริง ๆ พี่ชื่อปินส์ ชื่อเป๊ะเนี่ยเป็นชื่อที่เพื่อนสมัยเรียนเรียก พอติมาเป็นหมอที่เดียวกันมันก็เรียกจนคนคิดว่าชื่อเป๊ะกันไปหมด”

“แต่แค่ประวัติก็น่าจะส่งถูกคนแล้วมั๊ยครับ”

“ก็เขียนหลาย ๆ ชื่อให้สงสัยไ้ จะได้มีเรื่องคุยต่อ”

“อยากคุยกับผมเนี่ย จีบผมหรือเปล่าครับ”

ถ้าเงินเงินจะเก่งอะไรสักอย่าง เขาคิดว่าตัวเองคงเก่งเรื่องยกย่อน แต่ที่เขาถนัดยกย่อนหมอปินส์...ก็อาจจะเป็นเพราะว่าคนตัวโตทำตัวขี้เล่นใส่กันก่อน

“อา...ย่อนเก่ง”

“นิดเดียว พี่ครับ...ก็โหม่งแล้วครับ” เงินเงินเปลี่ยนเรื่องบรรยายกาศอีตื้อระหว่างคนแปลกหน้าเริ่มหายไป เขาเข้าไปที่นาฬิกาบนข้อมือของหมอปินส์ ขอทราบเวลา

“อีกสิบนาทีหกโมงครึ่ง”

“จริงปะ พี่พยาบาลบอกให้กลับก่อนหกโมง โดนดูแน่เลย”

“บอกว่าอยู่กับพี่หมอปินส์แล้วกัน แล้วให้พยาบาลมาดูพี่แทน”

“ได้หรือครับ”

“ก็เมื่อกี้ช่วยไ้ไ้เนี่ย ถือว่าแทนคำขอบคุณก็แล้วกัน เออ...มีเรื่องจะถามหน่อย แต่เดินกลับไปพร้อมถามไปด้วยก็ได้ ไกล่หมดเวลาพักแล้วเหมือนกัน”

“ครับ ถามอะไรหรือครับ” เงินเงินขยับตัวเดินตามหมอปินส์ หมอรู้แน่ ๆ ละว่าเขาตั้งใจถาม การก้าวเดินของคนขายาวมันถึงได้เข้าขนาดนั้น

“ใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร หอมดี”

“Moschino Toy Boy กลิ่นโปรดผมเอง”

“แล้วชื่อนี้ยี่ห้ออะไร ต้องเรียกแค่เงินหรือเงินเงิน”

“แล้วแต่สะดวกเลยครับ”

“อ้อ...” ประวิณเจียบเสียงลงไปครู่หนึ่ง เป็นครั้งแรกที่เขาไม่รู้จะพูดอะไร พอคุยกับคนที่เพิ่งรู้จักแล้วไม่ได้ตั้งใจจะจีบหรือทำตัวเจ้าชู้ใส่ บทสนทนามันเลยขาดช่วงแปลก ๆ

ไม่สิ้นไหล...

“ผมว่าวันนี้ท้องฟ้าสวยจริง ๆ นะครับ”

“เหอหือ พี่ว่ามันก็เหมือนกันทุกวันนี้ละ” กลายเป็นเงินเงินต่างหากที่ชวนคุย หลังถูกชวนคุยเรื่องท้องฟ้า ประวิณก็เงยหน้าขึ้นมองบ้าง

แสงสีส้มเริ่มถูกสีครามกลืนกินมากขึ้น แต่สีส้มที่เป็นสีส้มแสงแบบในเวลานี้ก็เรียกได้ว่าสวยจริง ๆ นั่นแหละ

“ไม่เหมือนกันทุกวันสักหน่อย มันมีรายละเอียดเล็ก ๆ ที่ทำให้แตกต่าง เช่นก้อนเมฆตรงนี้ พอพุงนี้คุณก้อนเมฆก้อนนี้ก็จะไม่อยู่ตรงนี้แล้ว”

“แต่มันก็คือท้องฟ้า”

“แต่มันไม่เหมือนกัน”

“เถียงเก่งเหมือนกันนะเนี่ย”

เงินเงินหัวเราะจนผลกระเทือน เขารู้ว่าหมอปินส์ไม่ได้ว่าหรือดู ประโยคที่บอกว่าเถียงเก่ง เหมือนแค่ประหลาดใจมากกว่า

“ผมเถียงเก่งแค่บางเรื่องครับ”

“เพลงที่ให้เปิดให้ฟังในห้องผ่าตัดเพราะดิฉันะ”

“ครับ”

“ชอบฟังเพลงแนวนี้เหรอ”

ประวิณลอบถอนหายใจออกมา เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง
เอาเสียเลย ประโยคซิก ๆ คูล ๆ ที่เคยมีอยู่เต็มหัวไปหมดกลายเป็น
คำถามสุดคลิเซ่...

อย่างเรื่องชอบหรือไม่ชอบอะไร เขายัง

ทั้ง ๆ ที่กับเงินเงินมันไม่ได้น่าอึดอัด เด็กที่เดินตามเขามาช้า ๆ
จัดเป็นคนประเภทที่มีบรรยากาศรอบตัวแบบเรียบง่าย ไม่หวือหวา
แต่ก็ไม่ได้ทำให้น่าเบื่อ

“ครับ ผมเลียดกรูโป”

“แล้วกรูโปมันเกี่ยวอะไรกับการฟังเพลง”

“ก็ผมเคยอ่านมา เขาบอกว่าคนเลียดกรูโปเวลาชอบเพลง
ไหนจะฟังเพลงนั้นซ้ำ ๆ และผมก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ”

“เป็นคนเชื่อคนง่ายนะเนี่ย ชอบดูดวงหรือเปล่า”

“คนเลียดกรูโปไม่เชื่อดวง”

“โอเค เงินเงิน แซ่ลี้ เลียดกรูโปไม่เชื่อดวง” ประวิณจึงมำ
ออกมาแค่นั้น ส่วนเงินเงินยิ้มจนตาเป็นสระอู จากนั้นบรรยากาศ
ระหว่างพวกเขาก็เกิดเป็นความเงียบ จนกระทั่งพากันเดินมาถึงหน้า
ประตูห้องพักพิเศษ

ที่หน้าห้องมีพี่พยาบาลยืนอยู่ พอเห็นคนไข้ที่หายไปมากับ
คุณหมอก็ร้องทักขึ้น

“อยู่กับหมอปิ่นนี่เอง คนไข้เลยเวลาทานข้าวทานยาแล้ว
นะคะ”

“ โโทษทีนะคนสวย พอดีหมอคุยกับน้องเขาเพลินไปหน่อย
เลยมาส่งช้า”

“ไม่ต้องมาเรียกคนสวยเลยคะหมอปิ่น แล้วนี่เวลาพักเหรอ

คะ”

“ครับ เหลืออีกห้านาทีก่อน” ประวิณยิ้มพราว

พยาบาลที่ตั้งใจจะดูทั้งคุณหมอทั้งคนไข้เปลี่ยนเป็นสายหน้าอย่างอ่อนใจแทน จากนั้นจึงบอกให้เงินเงินเข้าไปพักในห้องพักได้แล้ว

ก่อนแยกจากกันในวันนี้ เด็กหนุ่มยิ้มกว้างแทนคำขอบคุณให้คุณหมอประวิณที่ขีปนตาให้หนึ่งครั้ง

เงินเงินกลับเข้าไปกินมื้อเย็น ส่วนประวิณเดินเงยบ๊าย ไปตามทางเดินโล่งกว้าง พลังเหลือบมองท้องฟ้าด้านบนนอกที่ยังมีแสงสว่างพอให้เห็นก้อนเมฆ

จู่ๆ ฟ้ามันก็ไม่ใช่แค่ท้องฟ้าอย่างที่เคยเป็นมาตลอดหลายสิบปีเสียแล้ว ประวิณรู้ว่าท้องฟ้าในแต่ละวันมันไม่เหมือนกัน สาเหตุอาจเป็นเพราะก้อนเมฆเคลื่อนตัวตามแรงลม โลกหมุนตัว หรือไม่ก็เพราะวงโคจร

ทำไมกันนะคนที่สนใจแค่กลางวันกลางคืนถึงกลายเป็นคนสนใจก้อนเมฆไปได้

หรือบางทีแล้วสิ่งที่ประวิณสนใจอาจจะไม่ใช่ทั้งก้อนเมฆท้องฟ้า โลกหมุนตัว หรือวงโคจร

ไม่ใช่หรอก...

แต่ว่ามันคืออะไรกันนะ...สิ่งที่น่าสนใจและทำให้ใจสงบได้แบบแปลกๆ

ช่างเถอะ...ท้องฟ้าในวันนี้สวยดีจริง ๆ

ไฉสกาว : 2

แสงแดดในยามเช้าให้ความรู้สึกอบอุ่นจนถึงขั้นร้อนนิดๆ
เมื่อมันกระทบเลียผิวเนื้อสีแทนของคุณหมอหนุ่ม ประวิณคิดว่าเข้านี้เขาได้รับวิตามินดีมากเกินไปแล้ว มากไปกว่านี้อาจทำให้สีผิวที่เข้มอยู่แล้วเข้มขึ้นได้ คนตัวสูงจึงก้าวเข้ามาในอาคารอย่างรวดเร็วโดยไม่ลืมนที่จะเดินไปดูตู้จำหน่ายว่ามีจดหมายหรือโปสต์การ์ดใหม่ ๆ หรือเปล่า

...โปสต์การ์ดของใครบางคน คนที่เคยบอกว่าจะส่งมา

นับๆ ดูแล้วนี่ก็ราวสองสัปดาห์ที่คนใช้อย่างเงินเงินบอกกับเขาว่าจะส่งโปสต์การ์ดรูปท้องฟ้ามาให้ แต่จนแล้วจนรอดตู้ใส่จดหมายของหมอปินส์ก็ยังคงไม่มีซองเอกสารของคนที่ชื่อเงินเงิน เขารออยู่อย่างไม่ว่าจะทำไมถึงรอ ทำไมถึงรู้สึกตื่นเต้นกับการที่จะได้รับโปสต์การ์ดรูปท้องฟ้ามากมายขนาดนั้น

ประวิณคิดเอาเองว่าอาจจะเป็นเพราะตอนเหงาหงอยหน้าขึ้นไปมองบนฟ้าสีคราม ตอนที่เห็นก้อนเมฆ เห็นพระอาทิตย์ ทำให้นึกถึง

บทสนทนาอันเรียบง่ายของเขากับเงินเงิน

คุณหมอหนุ่มหยุดยืนที่หน้าตู้จดหมายส่วนตัว คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมเล็กขึ้นเล็กน้อยเมื่อพบว่ามิชอบของเอกสารสีน้ำตาลโผล่แลบออกมา คนตัวโตลงมือเปิดตู้จดหมายของตัวเองอย่างไม่รอช้า ดูชื่อที่จำหน่ายซองแล้วยิ้มกริ่มเพียงคนเดียว

ประวิณผลักตู้จดหมายส่วนตัวให้ปิดลงตามเดิม หันหลังใช้แผ่นหลังกว้างฟังตู้จดหมายส่วนตัวเอาไว้ เขากวาดสายตามองชื่อที่จำหน่ายผู้ส่ง

Zhen Zhen

ที่อยู่เป็นคนโคโค หรือไม่ไกลจากโรงพยาบาลเท่าไร ถัดจากคอนโคโค เพื่อนรักอย่างจิรวัดมนไปสองตึก แนนเบอร์โทร. เอาไว้ทำยี่ห้ออีกด้วย

แกะซองจดหมายอย่างเบาเมื่อขณะเดินไปที่บันได เขาชอบใช้บันไดมากกว่าการขึ้นลิฟต์เพราะเป็นคนชอบออกกำลังกายและไม่ชอบรอ

ที่บันไดเขาเจอบุคลากรในโรงพยาบาลหลายคนที่รู้จัก ประวิณตกหายใจด้วยการก้มศีรษะให้เล็กน้อย จากนั้นเสียงเรียกก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

ชื่อเล่นที่มีไว้ใช้เฉพาะกับคนสนิทและน้ำเสียงไม่ค่อยจะสบายอารมณ์นักบอกได้ทันทีว่าคนเรียกคือใคร

ใครบางคนที่ยังกลับมาจากเกาหลี

ผมหยักศกยุ่งเหยิงและใบหน้าชี้หงุดหงิดสวมแว่นตาเซย ๆ เอาไว้

ไม่เห็นจะน่ารัก แต่สามีหล่อสัส ดิกริชูเปอร์สตาร์เบอร์ตัน ๆ ของเมืองไทย

“ไอ้เหี้ยหม่อเป๊ะ รอด้วย หูตึงเหรอเรียกไม่ได้ยิน”

“ได้ยิน แต่ไม่อยากคุยด้วยถ้าไม่มีของฝาก”

“มีสิคะ ของฝากจากเกาหลี จะลืมนะเพื่อนรักอย่างมึงได้ไง”

ของขนมถูกติมาที่กล้ำแฉ่นบนหน้าอก ประวิณรีบไ้พลง
เดินเคียงคู่ไปกับจิรวัดณ์

“เหี้ยเอ๊ย ขนมยี้หอนนี้ที่ไทยก็มีขายมัย”

“อ้าวเหรอ ไม่รู้อะ เห็นคนซื้อเยอะก็ซื้อตามๆ มา ของไอ้ช
ก็อันนี้ มึงก็รับๆ ไปเถอะ” จิรวัดณ์ใช้นิ้วสวดยันแฉ่นสายตา หาว
หอดออกมาเพราะง่วงนอน

“หาขนาดนี้เมื่อคืนผัวสะกิดบ่อยเหรอ”

“อ้อ สะกิดทั้งคืนแหละ”

“กรี้ดด” ประวิณแฉ่งส่งเสียงหวีดร้องแม่เพื่อนสนิทจะพูด
ออกมาด้วยสีหน้าเหวียงๆ ประชดประชัน “เพื่อนญูเช็กชีอะ มัดใจ
ซุป’ตารอยู่หมัด สะกิดกันทั้งคืน ไม่ธรรมดา”

“ไร้สาระ แฉ่นในมือนั้นโบอะไร โดนไล่ออกเหรอ”

“ปากเหรอนั้น โดนไล่ออกแล้วจะเอาอะไรแดก”

“ไปรับช่วงต่อเป็น ผอ. ที่โรงพยาบาลพ่อมึงที่เชียงใหม่”

“ไม่ นั่นตัวเลือกสุดท้ายในชีวิต”

จิรวัดณ์ยักไหล่ เขารู้จักประวิณดีเกินกว่าจะถามว่าทำไมก็แล้ว
กัน

“แล้วสรุปในมือนั้นของอะไร”

“ที่จริงก็ขี้เสือกเหมือนกันนะเราอะ”

“ไม่อยากรู้ละ ลาก่อน”

“เอ๊ยๆ รอกูด้วย บอกแล้วๆ” เพราะจิรวัดณ์ทำท่าไม่สนใจทั้ง
ยังก้าวเท้าเดินไ้ๆ เว้นระยะห่าง คนเล่นตัวไม่จริงอย่างประวิณเลย

รีบเดินตาม “โปสเตอร์การ์ดของคนไข้ส่งมาให้ล่ะ”

“อย่าต่อแหล่ สาวที่ไหนส่งมา ภูเห็นนะว่ายัมน้อยยัมน้ำใหญ่ออยู่คนเดียว”

“คนไข้จริง ๆ” ประวิณยืนยัน เขางุนงนงที่ตาเล็กกริหลังกรอบแว่น ทำเหมือนไม่เชื่อ

“เป๊ะ โกหกหมานะ”

“คนไข้จริง ๆ และน้องเขาเป็นผู้ชาย”

“เขาจิบมิง?”

“บ้า ไม่ได้จิบ ไม่มีอะไรทั้งนั้น”

“เคร ไม่มีอะไรก็ไม่มีอะไร” จิรวัดณ์ยอมเชื่อ เขาหยุดฝีเท้าไว้ที่ชั้นสาม ยกแก้วกาแฟขึ้นจิบขณะรอประวิณแกะซองจดหมายต่อของข้างในเป็นโปสเตอร์การ์ด มีอยู่สี่ถึงห้าใบ ทุกภาพล้วนเป็นภาพท้องฟ้ายามเย็น

จิรวัดณ์ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ แบมือขอหนึ่งแผ่น

“ไม่มีอะไรที่ไม่เคยไม่แบ่งกัน ยิ่งในกรณีที่มีมันมีเยอะแบบนี้ ไอ้เป๊ะไม่หวงหรอก เพียงแต่ว่าวันนี้ประวิณสั่งหน้าไม่ยอมยกให้

“ทำไมอะ มีตั้งเยอะ”

“ภาพไม่เหมือนกัน มันมาเป็นคอลเลกชันจะขาดไปใบหนึ่งไม่ได้ ภูอยากเก็บไว้ทุกรูป”

“คอลเลกชันอะไรวะ ภูเห็นเหมือนกันหมด แล้วตั้งใจเก็บนี่... แปลก ๆ”

“ไม่เหมือน และไม่แปลก” ประวิณยืนยันว่าโปสเตอร์การ์ดไม่เหมือนกันด้วยการเรียงทั้งหมดให้จิรวัดณ์ดู “แสงไม่เหมือน ก้อนเมฆก็ตำแหน่งไม่เหมือนกัน”

“เป็นเอามากแหละเพื่อนภูอะ”

“เป็นเอามากันนั้นมึง มึงมันไม่มีศิลปะในหัวใจ”

“คะ...” พยักหน้ารับอย่างคร้านจะเถียงด้วย ท่อนแขนเรียว พาดไปบนบานหน้าต่างของประวิณอย่างถือวิสาสะ แต่แล้วก็ถูกปิดทึบ ไข่มอเป๊ะสะตืดสะตึงจนอยากจะถีบมันลงไปจากบันได

“คุณมีสามีแล้วอย่าเอามือมาพาดไหล่ผม”

“อย่าให้กูต้องดำ ไข่สัสเป๊ะอย่าดัดจริต ถึงภูมิผัวแล้วก็จะทำแขนบนบานมึงแบบนี้ ตลอดไป”

“รักกูมากแหละ”

“น้อยกว่าผัวหน่อยหนึ่ง...ไข่เหี้ย”

“เจ็บปวดวะ เธอก็รักฉันน้อยกว่าเขาตลอด แยกย้ายกันไปทำงานดีกว่า ผัวเปลอแล้วเจอฉัน”

“อย่ามาเธอ ๆ ฉัน ๆ สยอ”

“เลียนแบบผัวมึงไง เพื่อจะได้เป็นที่หนึ่งบ้าง เพื่อเธอจะรักฉันเท่าเขา”

“ไม่ถูกโฉลกกับของดำ”

“นี่เพื่อนนะ”

“เออ เพื่อน” จิรวัดณ์ชกเบา ๆ เข้าที่ท่อนแขนของประวิณ สายหน้าแต่มุมปากกลับเปื้อนยิ้ม เขาหมุนตัวหันหลังใส่เพื่อน ไม่กล่าวลาอะไรมากมายเพราะรู้ดีว่าอีกไม่นานก็จะเจอกันใหม่

อาจเป็นร้านกาแฟในตอนที่ได้พักเบรก หรือไม่กี่ในห้องพักงานของเขาเพราะไข่มอเป๊ะมาจีบพยาบาลสาว ๆ

ประวิณเองก็ไม่ได้กล่าวลาเช่นกัน ท่อนขายาวก้าวขึ้นบันได ไปยังชั้นทำงานของตัวเองบ้าง หมอปีนส้อมมองทางเดินสลับกับโปสเตอร์การ์ด และเขาคิดว่าควรโทร. ไปบอกคนที่ส่งมาว่าได้รับของเรียบร้อยแล้ว

โทรศัพท์ถูกหยิบมาไว้ในฝ่ามือหนา ก่อนจะถูกกำกระชับแล้ว
กดเบอร์บนหน้าจอของจดหมายลงไป ครูเดียวปลายสายก็กดรับ เสียง
จ้วเจียอู้อื้มมาก แต่ไม่ยากเกินไปที่จะจับใจความ

[ถ้าส่งของฝากไว้ที่นิติฯ ได้เลยครับ]

“คิดว่าเป็นขนส่งที่ไหน”

[...]

“พี่เอง หมอปินส์”

[อา...หมอปินส์? อ้อ พี่หมอปินส์...มีเบอร์เงินได้ไงเนี่ย] เสียง
อู้อื้มฟังดูดีขึ้นเล็กน้อย ทว่ามันยังคงแหบพร่า ดูเหมือนว่าเงินเงินจะ
หลับลึกและไม่ได้มีน้ำมาเป็นเวลานาน

“หน้าของโปสเตอร์การ์ดไง จะโทร. มาบอกว่าได้โปสเตอร์การ์ดแล้ว
นะครับ ขอขอบคุณครับ”

[เงินส่งให้เข้าไปหน่อย ยุงๆ เรื่องงานแสดงนะ พอเสร็จงาน
ตรงนั้นก็รีบส่งการ์ดไปให้พี่เลย...ก็โหมงแล้วครับเนี่ย]

“เจ็ดโหมงครึ่ง จะนอนต่อหรือ”

[คะ]

ประวิณหรีตาเมื่ออีกฝ่ายตอบรับว่าคะ หัวคิ้วเขาขมวดเข้าหา
กันก่อนเอ่ยแซว

“ไม่ใช่แฟน อย่ามา ‘คะ’ สิ”

[ไม่ได้ ‘คะ’ กับแฟน เงินติดมาจากตอนคุยกับหม่อม้าเถอะ
คะ คะ...คะ...คะ ยังไม่มีแฟนสักหน่อย]

“เงินกววน”

[ใช่กววน สายแล้วนี่นา เงินว่าเงินนอนต่อไม่หลับละ แล้วพี่
หมอปินส์ทำงานก็โหมงครับ]

“เดียวต้องไปแล้วครับ” ประวิณยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา ไม่รู้ตัว

เลยว่าหยุดยื่นคุยโทรศัพท์ที่บันไดตั้งแต่ตอนไหน

นอกจากเงินเงินจะมีบรรยากาศรอบตัวแบบที่เรียกว่าสบาย ๆ เจ้าตัวยังสนิทกับคนง่ายอีกด้วย แบบที่คุยโทรศัพท์กันครั้งแรกก็ไม่มีติดขัด เป็นเขาเสียอีกที่ทำตัวไม่ค่อยถูก สายตาคู่คมมองร่องเท้าหนังของตัวเองที่เตะอากาศไปมา

[เสียดายเลยอดคุยต่อ ตั้งใจทำงานนะครับคุณหมอ ช่วยคนไข้ให้ได้เยอะ ๆ เลยนะวันนี้]

“ได้เลยค่ะ” ประวิณแหม่ปากหลังเปลือยใช้คำว่าจะออกไป อาจเพราะน้ำเสียงนุ่ม ๆ ของเงินเงินทำให้หลวมตัว

จนได้...

[ไม่ใช่แฟนพี่สักหน่อย ออย่ามา ‘ค่ะ’]

โดนย้อนจนได้ แสบจริง ๆ

“ว่าแล้วว่าต้องโดนยกย้อน”

[ตลกพี่จิง เข้าใจของเงินตื่นแบบสดใสเพราะพี่เลยนะเนี่ย]

“พี่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่สดใสแบบนี้ก็ดีแล้วละ วันนี้เงินก็... ตั้งใจเรียนนะ”

[ครับ เออ... พี่ปิ่นส์ วันศุกร์ช่วงเย็นว่างหรือเปล่าครับ] จู๊ ๆ เงินเงินก็ถามขึ้นมา คนตัวสูงนั่งนิ่งหนึ่งอึดใจว่ามีนัดที่ไหนหรือเปล่า ประวิณยังไม่ได้ตอบในทันที แต่ใช้วิธีถามกลับ

“มีอะไรเหรอ”

[เงินมีบัตรละครเวทีสองใบ แต่เงินใช้แค่ใบเดียว พี่อยากไปมัยเงินยกให้ใบหนึ่ง]

“ไปด้วยกัน?”

[คิดว่าบังเอิญมาเจอกันมานั่งติดกันก็ได้ครับ เงินไม่มีเพื่อนไป เงินจะปล่อยไปเฉย ๆ ก็เสียดาย ตัวแพงนะเนี่ย]

ประวิณมีนัดในเย็นวันศุกร์ แต่เขาดันเพลอคิดว่าการไปดูละคร
เวทีกับเงินเงินน่าสนใจกว่า

คนตัวโตจึงตอบตกลง

“ได้ บังเอิญเจอกันสักก็โมงดี”

[แอบใจง่ายเหมือนกันนะครับ นี่กว่าจะปฏิเสธระอีก]

“เล่นตัวไม่เยอะ เงินบอกบัตรแพง”

[เงินสักห้าโมงหน้าโรงละครละกันครับ พี่แอดไลน์เงินได้มั้ย
เงินจะส่งรายละเอียดให้ หรืออีเมลดีครับ]

“ไลน์ก็ได้”

“@ZhenwithKhai”

“เงินกับใคร? ชื่อเทดี...แล้วจะทำอะไรต่อ”

[ไปเรียนครับ]

“โอเค งั้นเดี๋ยวพี่วางแล้วนะ”

[ครับ บ้ายบายน้ำ อย่าลืมแอดไลน์มาเดี๋ยวเงินส่งรายละเอียด
ให้เลย พี่ห้ามลืมแอดเลยนะ]

“ค่ะ ไม่ลืม”

เงินเงินเป็นฝ่ายกดวางสายไปก่อน ประวิณยังอยู่หนึ่งที่เพื่อ
กดแอดไลน์พร้อมส่งสติ๊กเกอร์หน้าตาตลก ๆ ไปให้ ไม่นานราย
ละเอียดและรูปบัตรละครเวทีก็ถูกส่งกลับมา

วันนี้วันพฤหัสบดี นัดหมายเป็นพรุ่งนี้สินะ

ZhenwithKhai :

เจอกันครับ ตั้งใจทำงานนะคุณหมอ

Pin's :

ตั้งใจเรียนด้วยนะ

คุณหมอมั่นมั่งคลีปากยิ้มกว้าง แต่น่าเสียดายที่เขาไม่รู้ตัวเลย
ว่ากำลังยิ้มอยู่

หากจะไปที่ทันเวลานัดตอนห้าโมงเย็น ประวิณคิดว่าเขา
คงต้องอาศัยการเดินทางด้วยรถไฟฟ้า นั่นเป็นเพราะว่าในเย็นวัน
ศุกร์มีหน้าซำยังเป็นศุกร์สั้นเดือน การจราจรบนท้องถนนมันสุดแสน
จะติดขัด ขึ้นขบวนรถจากโรงพยาบาลไปโรงละครคงได้ถึงตอนห้าทุ่ม
ไม่ใช่ห้าโมงเย็นแน่ ๆ

แต่การเลือกเดินทางด้วยรถไฟฟ้าก็ไม่ใช่ดีนัก ตู้ที่ประวิณยืน
อยู่สุดจะแออัด เขาขมวดคิ้วหงุดหงิดเพราะรถกระชากแรง ๆ ป่อย
ครั้งก่อนที่แผ่นหลังจะถูกสะกดจิก ๆ จากใครบางคน

คนตัวสูงหน้าดูเอี้ยวตัวหันไปมองเล็กน้อย เขาพบเด็กหนุ่ม
หน้าขาวยิ้มแฉ่งส่งมาให้ ใบหน้ากลมเล็กดูเด็กเกินกว่าจะใส่ชุด
นักศึกษาได้เสียด้วยซ้ำ

ประวิณจำได้ดีว่าคนในสายตาของเขาเวลานี้คือใคร

“...เงินเงิน”

“บังเอิญจังเลยครับ เงินก็มารถไฟฟ้า เพราะมันถึงหน้าโรง
ละครเลย”

ใช่ บังเอิญ

คุณหมอมั่นมั่งคิดจากนั้นก็หมุนมาหาคู่สนทนาทั้งตัว ประวิณ
เหลือบมองจอมอนิเตอร์ที่บอกสถานีต่อ ๆ ไป...อีกหกสถานีแน่ะ
เขากับเงินเงินคงต้องยืนเบียดกันในนี้ไปอีกสักพัก

“รถติดพีเลียดคิดว่ามารถไฟฟ้าดีกว่า”

“ใช่ ๆ วันนี้อร่อยดีมากครับ”

“เงินเล็กเรียนแล้วก็มาเลยเหอ”

“เงินโดดเรียน...”

“ไหงงั้น แบบนี้ไม่ดีเลยนะ”

“ว่า โดนดุลเลย”

“ไม่ได้ดู แค่ว่า”

บอกว่าเขาดู แต่หน้าจิ้มลัมยังคงยิ้มกวนอยู่อย่างนั้น ประวิณ
ลอบสังเกตว่าเด็กหนุ่มที่เคยหน้าซีดหน้าเขียวในห้องผ่าตัดกลับมา
มีชีวิตชีวา หน้าขาวมีสีชมพูจางพาดผ่าน สุขภาพดี ผิวดี เนียน
ละเอียดไม่มีสิวลักมีด

“แล้วพี่หมอไม่ได้โดดงานใช่ไหม”

“ใครเขาจะไปทำแบบนั้น”

“แล้วพี่เคยโดดเรียนหรือเปล่า”

วันนี้ประวิณเจียบ วิศวกรรมสมัยเรียนย้อนเข้ามาในหัว เขาเป็น
ตัวแสบไม่ต่างจากจิรวัดณ์เท่าไรหรอก โดนทำโทษหน้าเสาธง
วันเว้นวัน วันไหนไปก็โดน วันไหนโดดเรียนก็ไม่โดน...แบบนั้นเลย

“เจียบแปลว่าเคย ดูเหมือนจะบ่อยด้วย”

“ก็...มีบ้าง เปลี่ยนเรื่องหนีความผิดเก่ง”

“พี่หมอก็คอยาดูอย่าว่าเงินสิ”

“โอเคไม่ว่า ไม่เคย” ประวิณขีดหน้าขึ้นหนีสายตาอ่อนๆ หัว
เขาจะติดเพดานรอลงอยู่แล้ว ในขณะที่เงินเงินมีส่วนสูงแค่ปลายคาง
ไม่คาดคิด จังหวะที่รถเบรกกะชาก ยักษ์ปึกหลังอย่าง
ประวิณยังยืนนิ่งอยู่กับที่ ทว่าเงินเงินเซลง หวโชกเข้ากับปลายคาง
ประวิณร้องอ๊วย เงินเงินร้องดังไม่แพ้กัน ไม่มีใครไม่บาดเจ็บ
จากอุบัติเหตุเล็กๆ ที่เกิดขึ้น

มือขาวกุมหน้าผากม่นของตัวเอง ดวงตากลมโตมองขึ้นสบตา
กับคนหน้าหล่อเหลาที่กำลังทำหน้าเหวเก

“ขอโทษครับ”

“เจ็บเอาเรื่องเลยนะเนี่ย เงินเอามือออกหน่อยค่ะ หัวแตกปะเนี่ย”

“ม...ไม่”

ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดไปตามผิวหนังของเงินเงิน ประวิณชะงักไปนิดเพราะเพิ่งรู้สึกตัวว่าจับข้อมือเล็กไว้แน่น เปิดผมหน้าม้าให้เห็นหน้าผากที่เป็นจ้ำแดง ลมหายใจเริ่มติดขัดกับความใกล้ชิดเกินควรนี้

“ยังไม่แตกครับ”

“ฮ...ฮะ!?”

“หัวเงินไง”

“อ้อ...”

คุณหมอม้วนปากกลืนน้ำลายลงไปแบบฝืดฝืน เขาสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เมื่อปล่อยคิดลามาจากการที่เงินเงินพูดว่ายังไม่แตก ฟีรุ่ฟี่มันเลว...

สมควรแล้วที่ปากแตก

ก้านนิ้วยาวสัมผัสไปที่ริมฝีปากด้านล่าง เสียงซัดเบา ๆ ดังตามมาเมื่อพบว่าภายในปากของตัวเองได้แผล กลืนคาบสนิมเหล็กเริ่มคละคลุ้ง เงินเงินที่มองอยู่ทำตาโตตกใจ เกาะไหล่เขย่งเพื่อยื่นหน้ามาดูแผล

ประวิณเซไปด้านหลัง สัญชาตญาณสั่งให้รีบส่งมือไปโอบรั้งร่างบางเข้าหาตัวก่อนที่จะล้มลงไปด้วยกันทั้งคู่

โกลั...โกลัเกินพอดีอีกแล้ว

อันตราย...ซึ่งหมายถึงอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นอีกได้และสถานการณ์อันตรายกับหัวใจด้วย

เสียงหัวใจในอกของประวิณดังขึ้น เขาเพลอขยุ้มเสื้อนักศึกษา
ของเงินเงินจนรับรู้ขนาดของรอบเอวที่แท้จริง

เล็ก คอด พอดีมือ

“เลือดออกเลยหรอ จ้อ...เงินขอโทษ”

เสียงนุ่ม ๆ และท่าทางร่อนรนเรียกสติของประวิณอีกครั้ง เขา
ใช้มือที่โอบเอวเด็กหนุ่มอยู่รั้งให้คนที่ใกล้เกินไปกลับไปยืนตัวตรง
ตามเดิม

“ไม่ต้องใกล้มาก เตียวลัม”

“พี่เจ็บมั้ยครับ”

“นิดหน่อย”

“แล้วพี่โกรธมั้ยที่เงินทำพี่เจ็บ”

“ไม่เลย” มือคลายออกจากเอวบางแล้ว แต่สัมผัสนุ่มนวลยัง
คงติดอยู่ รวมถึงกลิ่นน้ำหอมสะอาดที่ออกมาจากตัวเงินเงิน อีก
ฝ่ายไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังสั่นคลอนความรู้สึกของคนตัวโต ดวงตา
คมกริบทอดมอง ลูกแคะน้อยเขย่งตัวมาใกล้อีกแล้ว

เสียงหึ่งหึ่งจ่อแฉอย่างเป็นหวังดังตลอดจนถึงสถานี่ปลาย
ทาง เสียงประกาศว่าถึงจุดหมายแล้วทำให้ประวิณฉวยคว้าข้อมือ
เล็กไว้ในอุ้งมือใหญ่

ลากันออกมาจากตู้ชบวนอัดอัด พอคนโล่งเจ้าเด็กที่เป็น
ต้นเหตุให้คุณหมอปากแตกก็ทำอะไรสะดวกขึ้น

ผ้าเช็ดหน้าสีครีมผืนหนึ่งถูกยื่นมาให้

“เงินยังไม่ได้ใช้ พี่เอาซับเลือดเร็ว”

ผ้าเช็ดหน้าของประวิณก็มีแต่เขายื่นมือออกไปปรับผ้าเช็ดหน้า
ผืนนั้นมาราวกับต้องมนตร์

ซับเลือดจนมั่นใจว่าเลือดหยุดไหลแล้วก็ถือผ้าเช็ดหน้าค้างไว้

พูดอะไรไม่ออก การเป็นห่วงเป็นใยจากเงินเงินทำให้ทุกอย่างในวันนี้มันแปลก

แปลก แต่ไม่ได้แปลว่าความแปลกที่เกิดขึ้นนั้นไม่ดี

“พีป็นส์...เจ็บมากเลยหรอครับ”

“ไม่ขนาดนั้น แผลเล็ก เลือดออกนิดหน่อย ไม่เป็นอะไรมากหรอ”

“แน่นอน ไม่ต้องเจ็บแน่นะ?”

“ใครเป็นหมอ”

“พี่ไง”

“อ้อ พีป็นส์ไงที่เป็นหมอ เพราะงั้นไม่ต้องเจ็บค่ะ”

หน้าเล็กจิ้มลิ้มยิ้มออกมาเมื่อประวิณยิ้มให้ก่อน เงินเงินถอนหายใจโล่งอก ดึงมือที่ถูกจับไว้ออกเพราะเริ่มรู้สึกตัว

เขากับประวิณถูกสายตาดูหลายคู่จ้องมอง คงไม่ดีแน่หากถูกเข้าใจผิดว่าก๊ากกักกัน

ก็ระหว่างเขากับคุณหมอมันไม่มีอะไรสักหน่อย

“ผ้าเช็ดหน้าเงินพี่ทิ้งไปเลยก็ได้ครับ”

“เดี๋ยวเอามาคืน มันน่าจะแพง”

“ไม่เป็นไรครับ เสียเวลาพี่ถ้าต้องเอามาคืน เงินมีเยอะ”

“มันน่าจะเสียดาย เอาจ้ พี่เก็บไว้ถ้าเจอกันครั้งหน้าค่อยคืน”

“ครับ แบบนั้นก็ได้”

“เคยมาหรือเปล่า” ประวิณเปลี่ยนเรื่อง เขาเก็บผ้าเช็ดหน้าที่มีกลิ่นของเงินเงินลงในกระเป๋ากางเกงของตัวเอง มันน่าจะไปรวมอยู่กับผ้าเช็ดหน้าของเขาที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ และประวิณหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามันจะไม่เสนอหน้าออกมาให้เงินเงินรู้ว่าเขาเองก็มีผ้าเช็ดหน้าเช่นกัน

มันคงดูไม่ดีถ้าเอาผ้าเช็ดหน้าของเงินเงินซับเลือด ทั้งๆ ที่
ของตัวเองก็มี

เหตุผลมีแค่นี้...แค่เท่านั้นจริงๆ

“หมายถึงโรงละครเหวอครับ”

“อ้อ ใช่”

“มาบ่อยเลยแหละ พี่ป็นสีไม่เคยมาชมมั๊ยครับ”

“ครั้งแรกเลย”

“จ้ะตามเงินมาเลย เดี่ยวพาพี่ทัวร์เอง” เงินเงินยกคิ้วขึ้น
ท่าทางยืดอกแบบนั้นดูเหมือนเจ้าตัวจะภูมิใจกับความเชี่ยวชาญใน
สถานที่มาก

ประวิณยิ้มบ้าง เดินตามคนตัวเล็กกว่าไปติดๆ เว้นห่างด้วย
ระยะไม่เกินหนึ่งช่วงแขน ไกลพอที่จะได้กลิ่นหอมสะอาด

“แถวนี่มันไกลห่างๆ xxx ด้วยปะ”

“มันต้องนั่งบีทีเอสต่อไปอีกหลายสถานีต่างหาก”

“ละครจบก็โงะ”

“สองทุ่มครึ่ง”

“ต่อมั๊ย”

“...ก็ได้ครับ แต่บอกก่อนว่าเงินไม่เคยไปนะ”

“หือ” ประวิณส่งเสียงจน

เด็กน้อยทำตาหลุกหลิกแล้วเขย่งมากกระซิบ

“หม่อม้าไม่ให้ไปคนเดียว ห้ามว่าเป็นลูกแหงนะ”

“จ้ะเรียกเด็กดี”

“เหมือนประชิดกันเลยครับ”

“แล้วถ้าไปกับพี่หม่อม้าจะว่ามั๊ยคะ”

เอาอีกแล้วไอ้เปะ ไข่คะขา กับเงินเงินอีกแล้ว เขาไม่ได้ตั้งใจ

เพียงแต่ว่าเงินเงินดูเป็นเด็กที่อยากจะพูดคุยด้วยแบบนุ่ม ๆ เพราะ ๆ

“เงินอยากไป”

“ฉันขอหม่ำมาก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวถูกดุทั้งเงินทั้งพี่”

“ไลน์บอกก็แล้วกัน” เงินเงินอยู่ปาก หลังผ่านประตูรถไฟฟ้าวัดเข้าสู่อาคาร แอร์เย็นฉ่ำก็ทำให้หยาดเหงื่อเม็ดเล็กๆ ที่ซึมมาตามขมับระเหยไป “บอกหม่ำมาเรียบร้อยแล้วครับ พี่ป็นส์พาเงินเที่ยวได้เลย”

“เป็นพี่เลี้ยงเด็กแล้วสิเรา” ท่าทางถอนหายใจดูเหมือนเหนื่อยหน่าย แต่เพียงอดีตใจเดียวประวิณก็ยิ้มกริ่ม เขาวางมือบนศีรษะกลมเล็ก โยกเบา ๆ อย่างนึกเอ็นดู “เลี้ยงยากมั๊ยคะ”

“ฝากตัวด้วยครับ เลี้ยงยากหน่อยหนึ่งเพราะเงินเอาแต่ใจ”

“เอาแต่ใจ?”

“มากกก หม่ำมั่วดูประจำ”

เงินเงินเน้นคำว่ามาก แล้วจากการสนทนาแบบเผชิญหน้า ประวิณก็ได้เห็นเพียงแค่แผ่นหลังของเงินเงินเท่านั้น คนตัวเล็กกว่าเดินนำไปอีกทาง ส่วนคุณหมอ...ก็เดินตามแต่โดยดี

ก็...เหมือนพี่เลี้ยงเด็กจริง ๆ